

на Хидаспъ една малка частъ войска и слонове, която да задържа Кратера, а самъ съ 30.000 души пѣхота, 4.000 души конница, 300 военни колесници и 200 слона тръгналъ срѣщу Александра. Като достигналъ по пхтя си на такава мѣстность, която била удобна за дѣйствиe на конницата и колесниците, той построилъ на нея войската си въ боевъ рѣдъ. Отпрѣдъ турилъ слоноветѣ, на 100 крачки единъ отъ другъ, — задъ тѣхъ 1-та линия пѣхота, нѣкога отдѣления отъ която се расположили отпрѣдъ, въ празнинитѣ между слоноветѣ, — а задъ 1-та — 2-та линия пѣхота, която се простирала въ лѣво и въ дѣсно до конницата, расположена по двата фланга и прикрита съ военни колесници. Александръ, като се приближилъ до Поровата войска, спрѣлъ конницата си, за да даде време на пѣхотата да се доближи. А въ туй време, като разгледалъ расположението на Пора, което било силно прикрито въ центра отъ фронта, и като усѣтилъ намѣрението на противника, той рѣшилъ да нападне лѣвото му крило съ своето дѣсно крило въ дѣсно боевъ рѣдъ отъ фронта, въ флангъ и въ тилъ. Съ тѣзи цѣль, слѣдъ пристиганieto на пѣхотата, той лично съ по голѣмата частъ отъ конницата си тръгналъ противъ края на лѣвото Порово крило. На Кена заповѣдалъ да заобиколи лѣвото крило на Пора съ началствуванитѣ отъ него и отъ Димитра части отъ конницата и да нападне Поровата войска въ тила тъкмо въ туй време, когато той ще нападне сжщото крило отъ фронта и фланга. А на фалангата заповѣдалъ да стои на мѣстото си и само тогава да нападне неприятеля отъ фронта, когато конницата ще го доведе въ безрѣдъ на лѣвия флангъ.

Като се приближилъ до лѣвото Порово крило на разстояние единъ стрѣличенъ хвѣрлей, Александръ извадилъ срѣщу фронта му 1000 души конни стрѣлци, които съ силна стрѣлба изъ лжковетѣ трѣбвало да го разстроятъ, отслабятъ и поколебаятъ. А самъ съ етеритѣ и останалата конница заобиколилъ това крило и се устрѣмилъ противъ него въ флангъ. Индийската конница отъ това крило сгжстила рѣдоветѣ си, за да издържи натиска на Александра, когато неочаквано видѣла въ тила си Кена, подкрѣпенъ отъ Мелеагра, който билъ прѣминалъ вече рѣката. Тогава по силната и храбра частъ отъ тѣзи конница останала срѣщу Александра, а другата, по малката, обърнала назадъ противъ Кена. Въсползуванъ отъ произлѣзлата при този случай бъркотия, Александръ стрѣмително нападналъ неприятелската конница. Тя била отблъсната и се хвърлила подъ защитата на слоноветѣ. Най-близката частъ отъ тѣзи послѣднитѣ била веднага обърната и устрѣмена противъ Александра и въ сжщото време македонската фаланга тръгнала напредъ, подъ прикритието на силната стрѣлба на македонскитѣ стрѣлци. Завързалъ се бой, най-жестокъ отъ всички, въ които нѣкогажъ се намирали македонцитѣ и гърцитѣ. Слововетѣ раскѣсвали и чупели най-тѣснитѣ рѣдове на македонската фаланга, а индийската конница насърдена отъ това, нападнала Александровата конница, обаче пакъ била отблъсната отъ нея къмъ слоноветѣ. Наскоро гжститѣ, тѣсно-сближени маси на македонската фаланга — отъ фронта, а на конницата — отъ лѣвия флангъ и тила, почнали по силно да притискатъ индийската конница, пѣхота и слоноветѣ и да имъ нанасятъ жестоко кръвопролитие и опустошение. При това слоноветѣ причинявали по голѣма вреда на собственнитѣ си войски, отколкото на неприятелскитѣ: лишени